

Føroyingar, sum her nú koma saman

Føroyingar, sum her nú koma saman,

latum okkum brúka forna mál;

setið tykkum niður her við gaman.

drekkið allir glaðir Føroya skál!

Latum okkum minnst landið kæra,

sum jú okkum øllum dámar væl;

latum okkum høgt teir gomlu æra,

okkum tað til frama verða skal.

Har meg móðir bar á mjúkum armi,

har eg lærði grulva, stetla út;

lítið visti eg av sorg og harmi;

tí eg eftir Føroyum beri sút.

Altíð má eg tað í minni bera,

um at landið ei er stórt og gott.

Hvat á jørð kann meira herligt vera

enn ein føroysk miðjansummarnátt?

Har sum títlingar og snípur láta

millum blómur við so góðan frið,

vakurt spæla man smálambið káta,

væl tað trívist undir móðurlíð;

har hin lítla vakra áin hastar

lystiliga oman gjøgnum gil,

millum mangar stórar klettur fastar

hon tó altíð havið finna vil.

Mangur útlendskur, eg hoyri, sigur:

"har er bara grátt út yvir grátt;

slíkt," teir halda, "doyvir sinnið niður,

regn og mjørki kann ei gera gott."

Men soleiðis ei teir ungu blíva:

bylgja blá og fjøllini so brøtt

kunnu ungar piltar væl upplíva,

gera teimum fót og hjørtu løtt.

Lítið ansast regn og aldubrotið,

tá ið blóðið rennur heitt og lætt;

væl man nyttast monnum vadmalskotið,

sum tær ungu moyggjar virka rætt.

Hvat er væl eitt lív við ongum stríði?

Sum ein máni fyri uttan ljós!

Vakrast skínir sól á grønar líðir,

tá ið ælið freka fór sín' kós.

Fuglar, sum við fjallatindar byggja,

hvønn ein vetur fara yvir sjógv;

hvørt eitt vár teir munnu aftur hyggja

til tað reiður, sum teir elska nógv.

Dimmið finnur fugl á síni hillu,

tó hann víða fer um sund og fjørð;

okkum lærir jú tann fulgur villi:

heimið er tað besta stað á jørð.